

PHẦN NĂM

Vừa ra đến cửa, Hồng Đào nhìn thấy Quân. Anh giơ tay lên cao và mỉm cười với cô. Hồng Đào đi nhanh lại:

- Anh Quân đợi em lâu chưa vậy?
- Chừng năm phút. Em mệt không?

Quân rút khăn đưa cho Hồng Đào:

- Em không quen với khí hậu nóng ở Việt Nam, phải không?
- Em cũng bắt đầu quen rồi. Anh Quân! Hôm nay mình đi đâu?
- Đi ăn và sau đó tính tiếp.
- Ăn xong, mình đi nghe nhạc hòa tấu đi.
- Cũng được.
- Anh chờ em đi lấy xe.

Hồng Đào chưa quen với đường phố lắm, tuy nhiên cô vẫn chờ Quân.

- Em biết là anh chạy xe thắng tay, nhưng em chờ anh... anh sợ người ta cười.

- Đâu có, nhưng hơi nghịch lý. Có điều em chạy xe thì an toàn hơn, phải không?

Biết Quân mặc cảm cái chân của mình, Hồng Đào nắm tay anh thân mật:

- Anh luôn khen em là cô gái mạnh mẽ, hãy cho em chứng tỏ sự mạnh mẽ của mình.
- Anh biết rồi.

Quân nắm bàn tay Hồng Đào đang nắm tay mình quẹt lên mũi cô. Cả hai cùng nhìn nhau cười.

Sực nhớ, Quân lêu lêu:

- Hay là chủ nhật này, mình đi Đà Lạt đi Đào. Trên đó đang tổ chức lễ hội trăm hoa, lễ hội lớn và vui lắm.

- Thích quá! Anh có lời mời hấp dẫn quá, sao em không đi cho được.
- Chúng mình vui như thế này, em còn nhớ lúc mình trốn trong rừng hay bị nhốt ở trại giam không?

Hồng Đào rùng mình:

- Nhắc đến khoảng thời gian đó, em còn thấy sợ. Nó đúng là địa ngục. Thôi, em đi lấy xe đây.

Cô buông tay Quân chạy đi. Quân mỉm cười nhìn theo. Anh trân trọng tình bạn giữa cô và anh, mong rằng luôn vui vẻ.

Hồng Đào chạy xe ra, cô chờ cho Quân ngồi lên mới chạy xe đi. Ngồi phía sau, những sợi tóc cô bay bay vào mũi Quân, mùi hương quyến rũ. Quân chợt nghe lòng mình ngây ngất, nhưng anh vội xua tan ý nghĩ vừa đến. Anh và cô chỉ có thể là tình bạn. Rồi thời gian nào đó, cô trở về Nga, mỗi người một con đường để đi.

Hồng Đào ăn được thức ăn Việt Nam. Cô và Quân ghé hiệu ăn, gọi com phần.

- Anh biết em thích nhất món gì không? Cá chiên làm với nước mắm thật ngon và ăn với rau muống luộc.

Quân phì cười:

- Món ăn dân dã đó, bất cứ người dân Việt Nam nào cũng từng ăn qua, nhưng rồi họ chỉ thích ăn món sang trọng hơn.

- Em còn đang tập ăn cả món bún mắm nữa, tuy nhiên... hơi quá.

- Có lẽ em nên lấy chồng Việt Nam đi. Mà nè! Anh khuyên em lấy chồng Việt Nam chứ không phải bảo em ưng anh đâu. Anh tự biết mình không có tiêu chuẩn.

- Anh có biết tiêu chuẩn của em như thế nào không? Em không cần đẹp trai, không cần giàu, chỉ cần anh ấy cho em niềm vui và quan trọng nhất là yêu em.

Quân cười:

- Em nhất định sẽ gặp.

- À! Anh có nghe tin của cô Thúy An gì đó không?

- Lâu rồi anh không gặp, có lẽ cô đã làm mẹ và rất bận rộn.

- Anh còn nhớ cô không?

- Cũng không biết nữa. Cũng có đôi lúc thoáng nhớ rồi thôi. Sao hôm nay em lại hỏi anh về cô ấy vậy?

- Em thuận miệng hỏi thôi mà. Bộ không được sao?

- Được.

Quân gấp cho Hồng Đào miếng cá nướng:

- Em ăn thử xem. Cá hồi nướng ăn béo lắm.

Hồng Đào gấp cá cho vào miệng:

- Ngon quá! Anh Quân, ăn món cá này phải uống chút bia mới ngon.

- Vậy anh gọi bia nghen.

- Quân vẫy tay gọi mang ra chai bia:

- Em và ah uống một chai thôi. Anh nghe nói con gái Nga hay uống rượu lắm.

- Đừng quên là em thuần Việt hơn Nga.

Một đôi nam nữ đi vào nhà hàng. Quân ngược nhìn lên, anh thảng thốt:

- Văn Thành!

Văn Thành cũng nhận ra Quân. Anh ta miễn cưỡng chào rồi tiến về một bàn trống, kéo ghế cho Thu Lan.

Nguyễn Quân khe khẽ:

- Ông ta là chồng Thúy An.

Hồng Đào ngạc nhiên nhìn tới trước. Cung cách đối xử của hai người trước mặt cô có vẻ là vợ chồng hơn là tình nhân. Cô ta lớn tuổi hơn Thúy An.

Quân khều nhẹ tay Hồng Đào:

- Ăn đi Đào!

Phía bàn bên, Thu Lan không vui:

- Anh lại về nhà nữa à? Nếu cô ta đi sinh, người giúp việc lo cũng được vậy.

- Đành rằng có người giúp việc, nhưng bỏ mặc cô ta sinh nở một mình cũng không phải lắm.

Thu Lan lạnh lùng:

- Anh đừng làm quá đáng nha! Em biết hết ý của anh rồi. Anh vẫn muốn chung sống với cô ta chứ gì? Em là vợ anh, vợ chính thức đó... Em cư xử như thế là quân tử lắm nghe.

Quân nhìn Hồng Đào, Hồng Đào cũng nhìn lại Quân:

- Anh ta đã có vợ, còn Thúy An...

Không nói tiếp, cả hai cùng hiểu số phận của Thúy An. Không hiểu Thúy An có biết Văn Thành đã có vợ? Thúy An đã chọn con đường chông gai để đi, trong đó có lỗi lầm của anh. Niềm vui trong phút chốc có Hồng Đào chợt tan ngay, nhường lại cho nỗi buồn.

Ra đến ngoài, bàn tay Hồng Đào tìm bàn tay Quân:

- Anh buồn phải không?

- Thúy An long đong như vậy, làm sao anh vui cho được.

- Nhưng may rủi là do cô ấy tự chọn.

- Anh biết. Nhưng giá anh đừng cứng đầu nhất định phải đi, có lẽ bây giờ cô ấy không khổ.

- Đôi khi anh cũng nên duy tâm một chút. Đó là số mệnh của mỗi con người.

- Anh biết.

Hai người đi sát vào nhau, họ thấy mình gần gũi nhau hơn bao giờ hết.

Đau quá, Thúy An cố cắn răng nén cơn đau, nhưng mỗi lúc cơn đau càng nhiều hơn như muốn xé nát con người cô ra từng mảnh vụn.

Chị giúp việc xoa tay lên bụng Thúy An như muốn san sẻ với cô sự đau đớn.

- Anh Văn Thành có đến chưa vậy chị?

Chị Hai buồn bã lắc đầu. Văn Thành quá tệ. Anh ta mang Thúy An và chị bỏ vào bệnh viện rồi đi biệt tăm tích. Ít ra anh ta cũng phải có mặt để lo lắng cho vợ của mình chứ.

- Chưa đến đâu cô. Tôi có gọi điện thoại mà cậu ấy đã khóa máy. Gọi đến công ty, ở đó người ta bảo cậu Thành đã về nhà.

Thúy An biết Văn Thành đang ở đâu. Anh ta bỏ mặc cô, thật tàn nhẫn. Người ta bảo “Đàn ông đi biển có đôi, đàn bà đi biển, mồ côi một mình”. Anh ta chẳng những bỏ mặc cô, còn tàn nhẫn không đưa tiền cho cô để cô có chi phí sinh nở. Cái đau mỗi lúc dồn dập hơn. Thúy An oằn oại, còn chị Hai cứ cuống quýt.

- Chị hãy gọi giùm tôi số điện thoại này. Gọi cho anh Quân...

Thúy An còn biết cầu cứu ai hơn là Nguyễn Quân.

Quân nhắc cái va li nhỏ của mình lên, anh mỉm cười:

- Em xong rồi chứ Đào?

- Dạ xong.

Hồng Đào xỏ chân vào giày, cô cúi xuống để cột đôi giày ba ta. Quân dặn dò:

- Đà Lạt tháng này lạnh, anh xem đài thấy có hai mươi lăm độ. Em có mang theo áo ấm không?

Hồng Đào cười:

- Đà Lạt chẳng lạnh thắm vào đâu so với cái lạnh ở Matxcova và cái lạnh ở rừng Mosul đâu mà anh lo.

Điện thoại của Quân reo, anh đưa tay vào túi áo lấy điện thoại ra, cau mày vì số điện thoại lạ.

- Alô. Nguyễn Quân nghe đây.

- Cậu Quân! Tôi là người làm của cô Thúy An. Bác sĩ bảo cô phải sinh mổ, mà cậu Văn Thành đi đâu mất tiêu. Cậu đến ngay bệnh viện Từ Dũ lo cho cô Thúy An giùm, được không?

Quân cắn môi và quyết định nhanh:

- Được, tôi đến ngay. Bệnh viện Từ Dũ phải không?

Quân tắt máy. Hồng Đào ngạc nhiên:

- Gì vậy anh Quân? Ai ở bệnh viện vậy?

Quân thở mạnh:

- Chúng ta hoãn chuyến đi chậm lại vài giờ được không? Thúy An phải sinh mổ, mà Văn Thành biến đi đâu mất tiêu. Chị giúp việc của cô ấy vừa cầu cứu anh.

Hồng Đào sốt sắng:

- Không sao đâu. Anh và em bỏ va li lại đây, chúng ta cùng đến đó. Em đi với anh.

Quân cảm động:

- Chúng ta đi ngay đi.

Quân và Hồng Đào đến ngay lúc Thúy An chuẩn bị đưa lên bàn mổ. Nước ối bị vỡ suốt một ngày mà Thúy An vẫn chưa sinh được, phải mổ ngay để cứu cả mẹ lẫn con.

Quân và Hồng Đào gom số tiền mình dùng để chuẩn bị cho cuộc đi chơi lễ hội hoa Đà Lạt vào chi phí cho ca mổ. Cuối cùng, Thúy An an toàn cả mẹ lẫn con. Lúc này, thành phố cũng vừa sụp tối.

Quân mệt mỏi:

- Em còn muốn đi Đà Lạt nữa không?

Hồng Đào mỉm cười:

- Sao không? Mình có thể đi chuyến xe khuya nay mà.

- Anh sợ em mệt, với lại chúng ta hết tiền rồi, còn tiền đâu mà đi.

- Em có. Chỉ cần hai triệu là chúng ta đi chơi vui vẻ rồi, đúng không?

- Phải. Để xem Thúy An như thế nào. Nếu cô ấy đã tỉnh và không có gì nguy hiểm thì chúng ta đi.

Thúy An được chuyển qua phòng hậu phẫu, lúc này Văn Thành mới xuất hiện. Anh ta ngỡ ngàng nhìn Nguyễn Quân và Hồng Đào.

- Hai người làm gì ở đây vậy?

Quân giận dữ:

- Anh còn hỏi tôi nữa. Anh mang cô ấy vào đây rồi bỏ đi biệt tăm, anh có lương tâm không vậy?

- Tôi đâu biết, cứ ngỡ là cô sinh thường.

- Thường hay không thường, anh cũng phải lo cho vợ mình lúc đi sinh chứ. Tôi cảnh cáo anh nên có lương tâm một chút.

Văn Thành quay lại với Thúy An:

- Em đã sinh rồi phải không?

Quân vẫn còn tức giận:

- Cô ấy sinh mổ đó, suýt chút nữa là mất mạng. Anh tự lo đi.

Nắm tay Hồng Đào, giọng Quân dịu lại:

- Chúng ta đi về!

Thúy An nhìn theo, nước mắt cô tuôn dòng. Cô chưa nói được lời cảm ơn nào với Quân.

- Lại khóc! – Văn Thành khó chịu – Ngày nay anh bận việc ở công ty muốn chết, đâu phải anh không muốn đến lo cho em. Anh cũng đâu có biết là em sinh mổ.

Thúy An nhắm mắt lại, cô đau khổ vì cách cư xử của Văn Thành, nhưng trên tất cả, cô hiểu Quân đã có người yêu. Anh có quyền có người yêu, vì chính cô đã phụ bạc anh.

Quân nằm Chuối người trên chiếc ghế dài nhà Hồng Đào:

- Nếu em mệt thì cứ đi nghỉ đi Đào!

- Em pha cho anh ly cà phê sữa nghen?

- Cũng được.

Hồng Đào đi xuống bếp, cô lấy ấm nước đổ vào, bắc lên bếp. Một chút phiền muộn trong lòng cô, vì cô hiểu trong trái tim Quân còn hình bóng của Thúy An. Vừa nghe cô khó khăn, anh đã vội chạy đến, vét hết cả túi tiền mình đóng tiền cho chi phí phẫu thuật, rồi một ngày ở đó lo lắng thắp thòm. Lúc đó, anh dường như quên có cô một bên, chỉ biết có mỗi Thúy An.

Cũng phải thôi, anh có là gì của cô đâu, ngoài một tình bạn đơn thuần thăm thiết. Anh vẫn định ninh cô chung thủy với mối tình đầu. Sao mà anh ngốc đến thế. Chỉ là một tình bạn đơn thuần mà cô chịu xa cha mẹ để một mình về quê mẹ, không có lấy một người thân. Cô vì cái gì đây? Tình yêu? Cô đã phát hiện ra mình yêu anh, và chính cô đã chủ động gọi điện thoại cho anh.

Bao giờ thì anh hiểu?

- Nước sôi quá rồi. Em nghĩ gì mà thù người ra vậy?

Quân đi xuống bếp. Hồng Đào giạt mình vội tắt bếp, cô chế nước sôi vào phin cà phê rồi vào ấm trà.

- Em có nghĩ gì đâu. Anh mệt sao không nghỉ đi.

- Anh không mệt lắm. Chúng mình sẽ đi chuyến năm giờ sáng.

- Ồ.

- Có lẽ anh nên về nhà lấy tiền, với lại... anh ngủ ở nhà em sao tiện.

- Lỡ sáng anh ngủ quên thì sao? Em chẳng thấy có gì là bất tiện cả. Khi bị bắt, chúng ta bị giam chung trong một phòng thì sao? Chỉ trừ khi anh... chê nhà em thôi.

Quân phì cười:

- Chê gì mà chê. Đừng quên là nhà này là anh và em đi tìm, và cùng mua sắm trang hoàng.

- Vậy thì ở lại đi.

- Em thật biết cách nói để bắt bí người ta.

- Không nói như vậy, anh đâu có chịu ở lại.

- Được rồi. Chúng ta mang cà phê lên nhà nhen.

Quân bung khay cà phê lên nhà. Anh khuấy cà phê rồi đưa cho Hồng Đào.

- Em cũng có về mệt, ngủ sớm đi.

- Anh Quân! Em chưa nghe anh hát bao giờ cả.

- Anh hát thì... như cọp rống ấy, không hay đâu.

- Kê! Em muốn nghe. Em lấy đàn cho anh đàn nghe.

Không đợi Quân đồng ý, Hồng Đào đứng lên nhanh nhẹn lấy cây đàn đang dựng trong một góc, cô đưa cho Quân.

- Em nghe Bảo Ngọc nói anh đang cũng hay mà hát cũng hay. Hồi đó Thúy An phải lòng anh là vì thế.

- Em đừng có nghe con nhỏ đó nói. Nó nói bậy đó.

Tuy vậy, Quân cũng cầm đàn dạo tay lên phím. Anh đàn bài hát quen thuộc:

*Anh sẽ đàn những phím tơ chùng
Anh đàn mà chẳng có thanh âm
Chỉ nghe gió thoảng niềm thương nhớ
Để lúc xa vời đỡ nhớ nhung...*

Bà hát buồn quá, Hồng Đào nghe tim mình thắt lại.

- Anh vẫn nhớ Thúy An à?

- Đâu có. Anh thích bài này lâu lắm rồi.

- Vậy... anh còn nhớ Thúy An không?

- Có nhớ cũng chẳng được gì, càng thêm đau lòng thôi.

- Còn em, em đang tự hỏi mình, liệu em có lỗi với Jesper không khi em đã quên anh ấy?

- Người chết là hết, huống chi em đã không quen với ai từ nhiều năm qua. Sống là hướng về tương lai, quên quá khứ đi chứ.

- Anh nói vậy mà anh có làm được không?

- Được.

- Ngoéo tay đi!

Quân bật cười:

- Em trẻ con vậy sao?

- Anh không dám ngoéo tay với em?

- Thì ngoéo!

Quân đưa ngón tay út ra cho Hồng Đào ngoéo tay. Cô tinh nghịch ngoéo tay rồi... bạo dạn hôn vào má Quân một cái.

- Em quên Jesper để yêu anh chàng vô tình này đó.

Nụ hôn làm cho Nguyễn Quân cảm động:

- Anh... không đáng cho em yêu đâu. Anh vừa nghèo vừa tàn phế.

- Em lặp lại tiêu chuẩn của em nghen. Em không cần gì cả, chỉ cần người đó đến với em bằng tấm lòng trung thực.

- Em sẽ hối hận. Bên đất nước của em còn có nhiều chàng trai hơn anh gấp vạn lần.

- Em không hối hận. Em đã vì yêu anh mà bay sang đây. Nếu anh nói không yêu em, em sẽ quay về Nga.

- Ai nói là anh không yêu? Anh đang cảm động muốn chết đây nè. Em sờ tay lên ngực anh xem.

Quân nắm tay Hồng Đào đặt lên ngực mình, ánh mắt anh dịu dàng phủ lên gương mặt xinh đẹp của cô. Hai ánh mắt giao nhau trong rung động, rồi Quân kéo Hồng Đào vào sát mình, môi anh tìm môi cô.

- Anh yêu em, Hồng Đào.

Hồng Đào khép mắt đón nhận nụ hôn. cô cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc hơn bao giờ hết

Chuyến xe khuya đưa hai người yêu nhau rời thành phố và đến Đà Lạt vào buổi trưa. Hồng Đào thích thú trong không khí lành lạnh ở đây. Đà Lạt vào hội trăm hoa thật đông du khách và cũng ngập hoa, nơi nào cũng nhìn thấy hoa đua nở khoe sắc thắm.

Thuê phòng trọ xong, cả hai đi ăn và đi dạo một vòng Đà Lạt. Hồng Đào thích thú kéo Quân đi:

- Mình đi xem triển lãm và trưng bày sắc hoa Đà Lạt nghe anh Quân?
- Cũng được.

Hoa làm cho Hồng Đào say mê. Quân cũng thích không kém. Cả hai lội bộ thật lâu. Sực nhớ, Hồng Đào kêu lên:

- Chết! Anh có đau chân không?

Quân trêu:

- Nếu có, em cũng anh ghen?
- Được, em đâu có ghen.

Quân bẹo má người yêu:

- Em mà cũng anh, người ta sẽ cười anh. Anh đâu có nhẹ, mà không hiểu sao hồi đó em cũng anh nôi.

- Em cũng không biết. Có lẽ do đứng trước hoàn cảnh nghiệt ngã, ý chí phần đầu vươn lên.

- Sau này chúng mình thành vợ thành chồng, anh sẽ kể cho con nghe hồi đó má nó cũng ba nó.

Hồng Đào đỏ mặt cầu vào tay Quân, anh cụng đầu vào đầu cô:

- Sao mà em đáng yêu đến thế hả Đào? Nếu là ở nhà, anh sẽ hôn em cho mà xem.

Buổi chiều lễ hội còn có tổ chức biểu diễn điều hoa nghệ thuật ở công viên Yersin. Hồng Đào và Nguyễn Quân mê mải chơi, chùng xem đồng hồ đã hơn mười một giờ đêm.

- Về thôi em. Ngày mai mình còn khối thời gian.

- Dạ.

Ghé ăn cháo hải sản xong, cả hai gọi xe về khách sạn. Vào đến phòng, Hồng Đào cởi giày ra ngay. Bây giờ cô mới nhớ và vắn vẹo người:

- Mọi chân ghê luôn. Lâu rồi em không đi bộ nhiều như vậy.

- Anh mà không nhắc, em cũng chưa chịu về đâu. Đi đến sáng luôn cũng không hay.

- Lần đầu tiên em được dự lễ hội, tiếc ghê. Phải chi em mang theo máy ảnh, em đã chụp.

- Anh có mang theo kìa, ngày mai tha hồ cho em chụp.

- Vậy hả? Anh thật chu đáo và đáng yêu quá, anh Quân.

Hồng Đào ôm Quân, cô hôn vào má anh. Quân ghì cô vào vòng tay mình, anh hôn cô. Nụ hôn ngọt ngào say đắm... Anh buông cô ra, gõ tay lên đầu cô:

- Đi thay quần áo và đi ngủ đi, mười hai giờ rồi.

- Em sẽ ngủ đến chín giờ sáng mai luôn.

- Cứ ngủ. Anh canh cho em ngủ.

Quân mở truyền hình xem trong lúc Hồng Đào thay quần áo. Xong, cô leo lên giường nằm rồi ngủ nhanh chóng. Quân mỉm cười, anh đi lại lấy mền đắp cho cô rồi trở về giường mình, Quân tắt ngọn đèn lớn, bật ngọn đèn ngủ. Anh nhanh chóng đi vào giấc ngủ, giấc ngủ đầy mộng đẹp.

Văn Thành ngắm thằng bé, nó giống anh quá, chính điều này khiến anh ta cư xử tử tế với Thúy An.

- Em nên ăn nhiều thức ăn bổ dưỡng để có sữa cho con bú.

Thúy An lạnh lùng:

- Đã sinh mổ, em sẽ không cho con bú đâu. Đây cũng là điều tốt, nếu như anh muốn bắt con và bỏ mẹ.

- Anh có nói là anh bỏ em đâu mà em nói như vậy.

- Anh không muốn nhưng vợ của anh muốn. Chị ta chẳng giữ rịt anh không cho anh về nhà lúc mà em cần anh giúp đỡ nhất.

- Anh nói với em rồi, bữa đó công ty họp.

- Nhưng ít ra anh cũng để tiền lại cho em. Nếu như hôm đó anh Quân không đến, họ sẽ phẫu thuật miễn phí cho em và đẩy em sang phòng sanh thí. Em thật đau lòng. Lúc em cần anh nhất thì anh lại bỏ mặc em. Anh muốn bắt con thì bắt đi. Em sinh xong cứng cáp, em sẽ đi.

- Tôi cấm cô đi! Muốn trở về với thằng Quân à? Không dễ đâu. Đừng tưởng tôi mang ơn nó đến lo cho cô, đợi nó đi Đà Lạt về, tôi sẽ trả tiền lại cho nó. Hừ! Cô tưởng nó đến bệnh viện lo cho cô là nó yêu cô? Lầm to rồi. Nó đã có người yêu, cô gái Nga đã cứu nó ở Irắc đó.

Thúy An lịm người đau đớn. Cô gái kia hơn hẳn cô, còn có cả ơn nghĩa sinh tử, dĩ nhiên Quân phải yêu rồi. Còn cô chỉ cho anh đau khổ mà thôi.

Từng sự cay đắng đau đớn, Thúy An trút hết vào Văn Thành. Cô biểu lộ thái độ chống lại bằng cách không ngó ngang đến con. Nó là nguyên nhân khiến cô ung Văn Thành và không thể trở về với Quân được. Cô căm ghét nó và căm ghét cho số phận của mình.

Văn Thành ngồi xuống cạnh Thúy An, anh vén lọn tóc rối trên mặt cô, nhưng cô gạt tay anh ra, căm hờn:

- Tôi và anh chỉ là thứ vợ tạm chồng hờ thôi. Anh muốn về với vợ anh thì về đi, không cần anh lo cho tôi.

- Em đừng có cứng đầu được không? Em là vợ anh, sao anh bỏ em được.

- Tôi mệt lắm, cần phải ngủ, anh tránh ra giùm đi!

Văn Thành thở dài đứng lên. Anh ta không muốn mất Thúy An, cũng không thể không sợ vợ khi Thu Lan chi phối và nắm tiền bạc trong tay.

Có tiếng đỗ xe trước nhà, Văn Thành cau mày, anh ra đi nhanh ra đón vợ.

- Em đến đây làm gì? Cô ấy sinh còn non ngày non tháng, có muốn gì thì hãy chờ cô ấy cứng cáp đã.

- Anh làm gì mà để phòng dữ vậy? Tôi thăm thằng bé không được sao? Yên tâm đi, tôi bắt con trả tự do cho cô ta, tôi không làm tổn hại gì cô ta đâu. Điều duy nhất là cô ta chịu chia tay với anh.

- Tôi bằng lòng chia tay.

Thúy An đứng ngay cửa:

- Nội trong ngày mai, tôi sẽ đi. Chị cứ bế thằng bé đi đi.

Thu Lan cười nhạt:

- Anh thấy không, cô ta chịu chia tay, anh còn muốn níu kéo làm gì. Được, tôi sẽ cho cô một số tiền để làm lại cuộc đời. Nén nhớ, chớ có dại dột quay trở lại, tôi sẽ không tha thứ cho cô đâu.

- Thúy An lạnh lùng:

- Xưa nay tôi chưa bao giờ yêu thương anh ta cả. Lúc tôi cô đơn nhất, anh ta lợi dụng sự yếu đuối của tôi. Bây giờ tôi sẽ không bao giờ lạc lòng nữa. Tôi sẽ đi!

Văn Thành tức tối, anh trừng mắt:

- Cô đi như thế nào cho được. Thằng bé mới ra đời có mấy ngày.

- Anh và chị đều có tiền và có cả vú em, tôi nghĩ là sự có mặt của tôi cũng không cần thiết.

- Được.

Thu Lan mở ví lấy tờ ngân phiếu:

- Tôi cho cô hai chục triệu. Nén nhớ, như vậy là quá tốt rồi.

Thúy An cầm lấy quay vào phòng, lòng cô thoáng chùn lại. Nó là con của cô mà, nó đang nằm ngủ trong cái nôi xinh đẹp như thiên thần, sao cô không yêu nó cho được. Tuy nhiên, cô không còn sự lựa chọn nào hơn là ra đi. Ra đi, phải ra đi thôi.

Cúi hôn con mà nước mắt Thúy An rơi ướt đầm trên má con. Hãy tha thứ cho mẹ! Mẹ là một người mẹ không ra gì đối với con.

- **E**m vào tắm rửa rồi ngủ đi nhé! Đừng thức khuya phung phí sức khỏe, ngày mai lên lớp không nổi đó.

- Em biết rồi.

Quân mỉm cười hôn nhẹ lên má người yêu:

- Em vào nhà đi.

- Anh dặn em, anh cũng không được thức khuya đó.

Anh đẩy nhẹ vai cho cô đi vào nhà. Hồng Đào đi mấy bước còn quay lại:

- Bye!

Quân cười nhìn theo. Họ có hai ngày đi lễ hội hoa Đà Lạt thật tuyệt vời và lãng mạn. Bây giờ là lúc chia tay, ai về nhà nấy.

Vẫ đượ chiếc xe, Nguyễn Quân mở cửa leo lên, anh còn nhìn ra sau. Xe chạy đi xa, anh mới ngồi lại ngắ đầu ra sau. Anh bỗng mơ một mái ấ m, có đàn con xinh xắn... không hiểu Hồng Đào có mơ như anh? Lúc ngắ lời kết hôn với Thúy An, Quân chưa hình dung mình thích có một mái ấ m như thế nào, anh muốn kết hôn vì thấy mình không thể chịu nổi sự trống vắng nhớ nhung. Nhưng giờ đây, Hồng Đào lại cho anh niềm khát khao của một mái ấ m gia đình.

Bảo Ngọc đón Quân. Cô cười nháy mắt với anh trai:

- Vui về anh Hai há! Cưới vợ đi! Em cho mẹ xem ảnh chị Hồng Đào, mẹ nói mặt chị ấy trông rất phúc hậu.

Quân vui về:

- Anh sẽ cho em ấ n cưới không lâu đâu nhỏ.
- Thật không? Có phải anh đã tỏ tình với chị Hồng Đào?
- Quân cóc nhẹ lên đầu em gái:
- Tò mò quá!

Đi lên phòng mình, Quân vấ cái va ly nhỏ lên sàn gạch, anh nằm sải tay ra, mơ màng nhớ đến gương mặt Hồng Đào. Đôi vành mi cong của cô khép lại khi môi anh cúi xuống, những cánh mi rung động như cánh bướm.

Quân lấy gổi đậy mặt. Anh vừa chia tay với cô sao đã thấy nhớ. Điện thoại reo, Quân lấy máy bấm nút mà không nhìn số điện thoại hiển thị trên màn hình.

- Hồng Đào phải không em?

Nhưng một giọng nói yếu ớt, giọng nói của Thúy An:

- Em, Ta đây, không phải Hồng Đào. Anh đi Đà Lạt về rồi à?
- Ồ. Em gọi cho anh có chuyện gì vậy?
- Em muốn cảm ơn anh về chuyện anh đã lo tiên phẫu thuật cho em. Hôm nào em sẽ trả cho anh
- Có bao nhiêu đâu. Giúp đượ em, anh giúp ngay. Em không cần ấ náy về số tiền ấy.

- Nhưng anh cũng phải trả tiền lại cho cô Hồng Đào chứ.
- Chuyện ấy em để anh tính. À! Em đã về nhà chưa? Có khỏe không?
- Em đã về nhà, nhưng lại đi rồi.

Quân cau mày:

- Đi là đi đâu?
- Em đang ở nhà Yến Xuân. Em và Văn Thành đã chia tay. Hôm nào anh đến thăm em và nhận lại tiền chi phí ca phẫu thuật nghe anh.
- Anh sẽ đến thăm em, nhưng không phải để nhận tiền lại đâu.

- Bao giờ anh đến?
- Nếu ngày mai rảnh, anh sẽ đến.

Gác máy, Nguyễn Quân nằm gác tay lên trán. Thúy An đám cưới cũng vội mà chia tay cũng vội như vậy sao? Nhưng cô chia tay với Văn Thành cũng phải lẽ. Anh ta đã có vợ, làm người thứ ba chẳng viú về gì.

Điện thoại lại reo, Quân nhìn kỹ lại số điện thoại. Là Hồng Đào. Anh mỉm cười như có cô trước mặt mình và chọn cô:

- Nhớ anh rồi hay sao mà gọi điện thoại cho anh vậy?
- Bộ nhớ anh, người ta mới gọi điện thoại cho anh sao. Em mới nhận được điện, ngày mai ba mẹ em sẽ tới Việt Nam.
- Vậy hả? Chúc mừng em!
- Anh đi đón ba mẹ với em nghe?
- Dĩ nhiên rồi. Máy giờ?
- Chắc là khoảng bốn giờ chiều.
- Được

Quân ăn mặc trịnh trọng. bắt gặp cái nhìn hóm hình của Hồng Đào anh vuốt mũi cô:

- sao hả?
- em có cảm giác như là anh sắp đi hỏi vợ vậy.
- cũng gần như vậy rồi đó. Ra mắt cha mẹ vợ mà.

Hồng Đào phì cười véo vào tay Quân:

- Mình đi thôi anh!

Sân bay bao giờ cũng đông người. Hồng Đào phấn khởi:

- Anh nói lúc nãy anh ăn mặc trịnh trọng như ra mắt cha mẹ vợ?
- Ừ. – Quân nhướn mắt đùa – Quan trọng vô cùng.
- Vậy anh có cho ba mẹ em gặp ba mẹ anh không?
- Em thật sự muốn ưng một gã cụt chân như anh sao Đào?
- Có.
- Em là người ngốc nhất. anh sẽ không làm công việc nặng cho em đâu.

- Em đâu cần điều đó, em cần trái tim của anh thôi.

Quân xúc động siết mạnh tay Hồng Đào:

- em cho anh cảm giác cuộc đời còn rất nhiều ý nghĩa. Trái tim anh chỉ có một mình em mà thôi.

Có một chiếc máy bay đáp xuống. Hồng Đào vui mừng:

- chắc là chuyến bay có ba mẹ em đó, anh ạ.

Cô hồi hộp dặt tay Quân đi lại công đón. Quả thật... Hồng Đào nhảy tung lên, cô hét to:

- ba, mẹ!

Buông tay Quân, cô lao đến ôm choàng mẹ mình:

- con nhớ mẹ quá!

- nhớ mẹ mà không về, bắt ba mẹ nhớ con phải bay về Việt Nam thăm con.

Hồng Đào phụng phịu:

- Thì xem như ba mẹ về thăm quê. Mẹ không nói là từ lúc có chồng rồi, mẹ không một lần về thăm Việt Nam.

- Cô giỏi mồm mép lắm.

Hồng Đào cười khúc khích, quay sang hôn cha:

- Ba! Anh Nguyễn Quân chào ba chào ba đó ba.

Ông Shadra đưa tay bắt tay Quân:

- Chân của cậu thật sự bình phục rồi chứ?

- Da. Bình phục rồi thưa bác.

Quân lễ phép chào bà Trúc Đào:

- Thưa bác!

- Chào cậu!

- Mình ra xe đi ba mẹ.

Hồng Đào tíu tít ôm cả hai người thân của mình:

- Con chuẩn bị nhà đẹp để đón ba mẹ sang, vì con biết thế nào ba mẹ cũng đi thăm con.

Quân đi bên cạnh cười thầm. Anh không ngờ trước cha mẹ mình, Hồng Đào như đứa trẻ lên ba, vùi vãnh, nũng nịu. Cô được yêu thương chiều chuộng, cô đã vì tình yêu với anh mà đi sang đây. Điều này khiến Quân cảm thấy yêu cô

hơn. Ngoài tình yêu cho cô, anh còn mang ơn sâu của cô nữa. Những ngày kinh hoàng trên đất nước chiến tranh, ngày ấy đã đi qua, còn lại tình yêu ngọt ngào của anh và cô.

Quân không thấy ánh mắt kín đáo của bà Trúc Đào quan sát anh, có vẻ không hài lòng. Tuy nhiên bà vẫn lịch sự hỏi chuyện. Ông Shadra thân mật hơn, ôm qua vai Quân, thăm hỏi đủ thứ.